

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/33/2019
Identifikačné číslo spisu:	7213227615
Dátum vydania rozhodnutia:	24.02.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7213227615.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne REGULA Košice akciová spoločnosť, so sídlom v Košiciach, Južná trieda 68, IČO 00 584 274, zastúpenej JUDr. Martinom Fabiánom, advokátom v Košiciach, Štúrova 20, proti žalovanej ELTO REALITY, s.r.o., so sídlom v Liptovskom Mikuláši, Priemyselná 22, IČO: 45 976 678, zastúpenej splnomocnenkyňou FIAČAN & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Liptovskom Mikuláši, M. Pišúta 936/16, IČO: 36 861 251, o zdržanie sa zásahov do práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 15C/201/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 20. júna 2018 sp. zn. 9Co/308/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. februára 2017 č. k. 15C/201/2013-164 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala uloženia žalovanej povinnosti zdržať sa akýchkoľvek zásahov do práva vecného bremena žalobkyne, spočívajúceho v jej práve uloženia inžinierskych sietí - rozvodov NN a elektrickej energie na pozemkoch parc. č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 871 m² a č. XXXX/XX - ostatné plochy o výmere 2108 m², zapísaných na liste vlastníctva č. XXXXX katastrálne územie R. Y. (ďalej tiež len „zaťažené pozemky“) a to v trase a rozsahu podľa geometrického plánu č. 10/2012 vyhotoveného Mariánom Tóthom, GEOTOMA, IČO: 45 547 131, overeného Správou katastra Košice 24. mája 2012 pod č. 517/12 (ďalej tiež len „GP“) a v práve vstupu a vjazdu na zaťažené pozemky v nevyhnutnom rozsahu pre riadnu kontrolu údržbu, opravu, prípadne výmenu inžinierskych sietí uvedených vyššie. Žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške. V rozsudku právne zdôvodnenom ustanoveniami § 126, § 151n ods. 1 a § 151o ods. 1 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) i s odkazmi na § 185 ods. 2 a § 191 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z., dnes už i v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „C. s. p.“) a § 135 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. (o

územnom plánovaní a stavebnom poriadku, taktiež v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „stavebný zákon“) dospel prakticky k záveru o neunesení dôkazného bremena žalobkyňou, ktorá v konaní ničím nepreukázala tvrdené bránenie jej žalovanou vo výkone práva zodpovedajúceho vecnému bremenu (dojednaného v rámci Kúpnej zmluvy a Zmluvy o zriadení vecného bremena z 8. júna 2012 - ďalej len „Zmluva“, ktorou inak žalobkyňa na žalovanú odplatne previedla vlastnícke právo k časti pôvodne žalobkyňou vlastnených nehnuteľností). Žalobkyňa najmä nedokázala spochybniť obranu žalovanej, podľa ktorej jej požiadavka na zdržanie sa realizácie výkopových a ďalších prác v decembri 2013 mala pôvod vo vykonávaní (žalobkyňou) úkonov nad rámec Zmluvou dojednaného vecného bremena (vedenie trasy výkopových prác vo vnútri skladu a bez predloženia dokladov mimo trasy vecného bremena, vyznačenej GP) a sama žiadnym spôsobom nespravdepodobnila svoju verziu o totožnosti trasy ňou vykonávaných prác na rekonštrukcii elektrickej prípojky s trasou vecného bremena. Pri nedostatku návrhov na dokazovanie súd dôkaznú iniciatívu nemal a žalobkyňa nepreukázala ani nárok na dodávku elektrickej energie od žalovanej, keď Zmluva žiadne dojednania v tejto súvislosti neobsahuje a vybudovanie novej prípojky treba posudzovať ako realizáciu stavby v zmysle stavebného zákona, o čom by mal rozhodovať stavebný úrad.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) rozsudkom z 20. júna 2018 sp. zn. 9Co/308/2017 na odvolanie žalobkyne rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 aj 2 C. s. p. potvrdil a stranám (obom ?) nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Nad rámec stotožnenia sa i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a konštatovania o nenaplnení žiadneho z odvolateľkou uplatnených odvolacích dôvodov (podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ C. s. p.) spojeného tiež s viac-menej teoretickým rozborom situácií, v ktorých by o naplnenie takýchto dôvodov ísť mohlo a úvahami, prečo tu o taký prípad nešlo zdôraznil tiež to, že pre rozhodnutie vo veci nebolo rozhodujúce, že žalobkyňa podľa vlastného oznámenia vedúceho k nesúhlasnému stanovisku žalovanej a následnému vzniku sporu hodlala výkopové práce za účelom osadenia novej elektrickej prípojky viesť po trase kanalizačnej prípojky, kde má tiež vecné bremeno, ak táto trasa nie je zhodnou s trasou pre prípojku elektrickú (podľa GP). Nesúhlas žalovanej s takýmto výkonom práva zodpovedajúceho vecnému bremenu bol preto i podľa odvolacieho súdu dôvodný, podobne ako bol správnym záver súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena žalobkyne na tvrdenia uvádzané v žalobe.

3. Proti takémuto rozsudku podala včas dovolanie žalobkyňa (ďalej tiež „dovolateľka“). Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ust. § 420 písm. f/ aj § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. tvrdiac, že oba nižšie súdy svoje rozhodnutia zaťažili tzv. zmätočnosťou vadou spočívajúcou v porušení práva dovolateľky na spravodlivý proces a odvolací súd sa pri riešení právnej otázky v súvislosti s výkonom práv vyplývajúcich z vecného bremena odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, z ktorého dôvodu jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Nesprávnym procesným postupom nižších súdov, majúcim za následok porušenie práva na spravodlivý proces je podľa dovolateľky arbitrárnosť (nepreskúmateľnosť) ich rozsudkov, ktoré prisvedčili obrane žalovanej založenej na jej skutkovom a právnom omyle vzniknutom nerozlišovaním medzi vlastníckym právom k prípojke elektriny a rozsahom zriadeného práve vecného bremena. Právnu otázku, pri ktorej riešení sa mal podľa dovolania odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, dovolateľka bližšie nekonkretizovala a taktiež neoznačila ani žiadne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo dovolací súd“), ktoré by podľa nej malo byť výrazom tej ustálenej rozhodovacej praxe, vo vzťahu ku ktorej došlo k odklonu. Navrhla zrušenie rozsudkov oboch nižších súdov s vrátením veci na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

4. Žalovaná navrhla dovolanie odmietnuť, majúc za to, že toto nie je prípustné. Konanie pred nižšími súdmi podľa nej žiadnou zmätočnosťou vadou zaťažené nebolo a ich rozsudky sú riadne odôvodnené, v časti namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci potom žalobkyňa vôbec nekonkretizovala ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa nej odvolací súd odkloniť a ani

to, v čom malo dôjsť k odklonu. Vecne potom podľa nej niet sporu o tom, že prvotným a jediným dôvodom vzniku sporu bolo to, že žalovaná neumožnila žalobkyni vykonávanie výkopových prác mimo rozsahu zriadeného vecného bremena a správnym je záver nižších súdov, že žalobkyňa opak (t. j. realizáciu v medziach jej práva) nepreukázala.

5. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C. s. p.), na to oprávnenou osobou (§ 424 C. s. p.), zastúpenou v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Podľa § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých možno napadnúť rozhodnutia odvolacieho súdu dovolaním, vymedzujú ustanovenia § 420 a 421 C. s. p.

7. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak (o. i.) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (písmeno f/ ustanovenia).

8. Žalobkyňa vyvodzujúca prípustnosť svojho dovolania primárne (a fakticky výlučne, o čom ešte reč bude) z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. namietala nedostatočné odôvodnenie, nesprávnosť a nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu i jemu predchádzajúceho a ním potvrdeného rozsudku súdu prvej inštancie; okrem toho i nesprávnosť skutkových zistení vedúcich k vydaniu takýchto rozhodnutí.

9. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

10. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (tu porovnaj I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018 - bod 26, 5 Cdo 57/2019 - body 9 a 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

11. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

12. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania (ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 420 C. s. p.) nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „ústavný súd“), iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

13. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili. Oba zhodne za záver pre svoje rozhodnutia kľúčový označili neunesenie dôkazného bremena žalobkyňou (pri preukazovaní spôsobu výkonu jej práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, ktorý viedol k nesúhlasu žalovanej a následne k uplatneniu požiadavky žalobkyne na jej ochranu v konaní pred súdom) a tento ich záver ani dovolaním nebol spochybnený, ale sa s ním de facto iba polemizovalo argumentáciou, podľa ktorej žalovanou namietaný spôsob výkonu práva zodpovedajúceho vecnému bremenu tu mal byť len v čase pred začatím konania v prejednávanej veci a naopak neskôr to malo byť inak (čo ale práve žalovaná v priebehu celého konania popierala a z ničoho nejde vyvodiť to, žeby žalobkyňa svoju verziu podložila dôkazmi, z ktorých by tak, ako je to vlastné súdnemu konaniu ako konaniu dôkaznému, teda bezpečne - čiže spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti vyplývala pravdivosť jej verzie).

14. Špecifikom rozsudku odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdzuje rozsudok súdu prvého stupňa (aj podľa § 387 ods. 2 C. s. p. (o aký prípad šlo i v tejto konkrétnej veci), je pritom to, že odvolací súd sa môže v odôvodnení svojho rozsudku tiež len jednoducho obmedziť na stotožnenie s argumentáciou súdu prvej inštancie a konštatovanie jej správnosti (bez ďalšieho, v čom je takto zahrnutý - nech aj explicitne nevyjadrený - záver o nespôsobilosti odvolacích námietok akokoľvek ovplyvniť závery podrobované odvolaciemu prieskumu). Zákonom predpokladané dopĺňanie ďalších dôvodov (odvolacím súdom) na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia je tu potom len možnosťou (nie povinnosťou), ktorá podľa okolností konkrétnej veci ani nemusí byť využiteľnou (o aký prípad pôjde spravidla vtedy, ak sa súd prvej inštancie sám korektne vysporiada s každou relevantnou skutočnosťou, dovolateľ odvolaním neprinesie nič nové a priestor pre dopĺňajúcu argumentáciu odvolacieho súdu - ktorou by sa nemalo opakovať len to, čo už odznelo - tak ostane minimálnym) a práve uvedeným je daná i logika predsa len odchylnej podoby odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v porovnaní s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie (v prípadoch, o akých je tu reč).

15. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že dovolateľ sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania (dnes v sporoch tiež strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol

v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, rovnako ako ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16. V tejto súvislosti dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a nie je ani oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, keď (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - tu porovnaj tiež ustanovenie § 442 C. s. p., v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté závažnými deficitmi v dokazovaní (bod 10. tohto uznesenia in fine) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

17. Dovolací súd tiež opakuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

18. Pokiaľ sa v dovolaní vytýkajú odvolaciemu súdu, resp. i súdu prvej inštancie nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, tu najvyšší súd pripomína, že (ani prípadné) nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou posudzoval i ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

19. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

20. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a podľa odseku 2 rovnakého ustanovenia dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

21. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., by mal teda dovolateľ

I. konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, II. vysvetliť (a označením prinajmenšom jedného rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a III. uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi dovolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

22. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočňoval dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania v C. s. p., ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 zákona, o ktorom je tu reč (tu por. Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarčinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., *Civilný sporový poriadok, Komentár*, Praha: C. H. BECK, str. 1382, resp. aj 3 Cdo 28/2017).

23. Bez konkretizovania podstaty odklonu dovolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, nemôže najvyšší súd „suplovať“ aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa (2 Cdo 167/2017, 3 Cdo 235/2016, 5 Cdo 13/2018, 7 Cdo 114/2018, 8 Cdo 78/2017)

24. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. sa totiž dovolací súd zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným existujúcim rozhodnutím dovolacieho súdu (judikátom), ktoré tvorí súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe, a novým prípadom. Vychádzajúc z kontextu skoršieho rozhodnutia (judikátu) a jeho skutkového vymedzenia pri tom za pomoci abstrakcie interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (ratio). Táto činnosť dovolacieho súdu je zameraná na zistenie (prijatie záveru), či nový prípad je s ohľadom na jeho skutkový rámec v relevantných otázkach (okolnostiach) podobný alebo odlišný od skoršieho prípadu. Pokiaľ dovolateľ nevysvetlí, ktoré rozhodnutie treba považovať za „skorší prípad“, dovolací súd nemá podklad pre takéto posudzovanie (nemôže posúdiť, či skutočne došlo k dovolateľom tvrdenému odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu), čo v konečnom dôsledku znamená, že nemôže prikrčiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu.

25. V danom prípade dovolateľka k dovolaciemu dôvodu (a dôvodu prípustnosti dovolania) podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. okrem všeobecnej charakteristiky nesprávnosti, ku ktorej podľa jej názoru došlo zo strany odvolacieho súdu už neuviedla nič iné, najmä teda vôbec nevymedzila (nesformulovala) právnu otázku podľa nej riešenú odvolacím súdom nesprávne (pominúc na tomto mieste nepostačujúcu len všeobecnú formuláciu „pri riešení právnej otázky v súvislosti s výkonom práv vyplývajúcich z vecného bremena“ - tiež bod 3. tohto uznesenia), neuviedla, ako by podľa nej mala byť otázka správne riešená a na podporu svojho tvrdenia o odklone odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu ani neuviedla (neoznačila) žiadne rozhodnutie najvyššieho súdu.

26. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov preto najvyšší súd musel dospieť k záveru, že tvrdený dôvod prípustnosti dovolania (a dovolací dôvod) podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nie je daný a v prípade

ďalšieho tvrdeného dôvodu prípustnosti dovolania (a taktiež dovolacieho dôvodu) podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. tento nebol vymedzený spôsobom uvedeným v §§ 431 až 435 C. s. p.

27. Preto mu neostávalo iné, než dovolanie žalobkyne v časti opierajúcej sa o úpravu z § 420 písm. f/ C. s. p. odmietnuť ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ C. s. p. a v časti opierajúcej sa o úpravu z § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. s dovolaním naložiť rovnako, avšak pre nevymedzenie dovolacieho dôvodu zákonom predpísaným spôsobom podľa § 447 písm. f/ C. s. p.

28. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.